

Chương 4

Tiêu Mặc nhìn Hạ Lan Phiêu thật sâu, vẫn là khuôn mặt tầm thường chỉ có thể gọi là “thanh tú” nhưng hành sự lại càng ngày càng quái lạ, một xúc cảm dị thường trào dâng trong lòng hắn. Hắn kìm nén ý nghĩ muốn giết chóc trong đầu, chỉ thản nhiên nhìn sang Hạc Minh: “Vì hắn, ngươi nguyện ý hợp tác cùng Trẫm?”

Đúng thế, thì làm sao? Không bằng nói, thật ra ta đã sớm quyết định hợp tác cùng ngươi... Bởi vì, ta sợ đau.

Ta là con gái nhà Hạ Lan, cho nên ngươi ghét ta, cho nên ngươi đối xử dịu dàng với ta trước mặt người khác, nhưng sau lưng lại hại ta mình đầy thương tích. Chỉ cần vừa nhìn thấy ngươi, ta sẽ sợ hãi, muốn chạy trốn. Thế nhưng, ta phải hợp tác cùng kẻ như ngươi. Vì ngươi đủ mạnh, vì ta muốn sống...

“Phải, ta muốn hợp tác với ngươi.”

“Kể cả phản bội gia tộc của ngươi?”

“Nhìn vào tình hình. Ta có thể đồng ý với ngươi, tạm thời lừa ngươi, nhưng ta không muốn vậy. Ta có thể hứa với ngươi, cha ta muốn ta làm gì, hoặc là lúc nào định gây bất lợi cho ngươi ta đều sẽ báo trước cho ngươi. Nếu được vậy, ngươi chẳng khác nào đã xếp đặt một quân cờ bên người Hạ Lan Thụy, không phải lúc lúc lại đề phòng hành động của ông ta, có phải không?”

“Nhưng tại sao Trẫm phải tin tưởng ngươi? Ngươi định chứng minh thế nào?”

“Hôm nay, ta nghiêm túc diễn trò cùng ngươi như thế, coi như là biểu lộ thái độ rồi đi. Nếu như cha ta thắng trận biết con gái mình bị hoàng đế đánh, chắc chắn sẽ tức giận.” Hạ Lan Phiêu chột dạ uy hiếp.

“Ngươi cho rằng hắn không biết?” Tiêu Mặc cười từ chối cho ý kiến: “Nói cho Trẫm lý do để hợp tác cùng ngươi.”

“Đúng vậy, ta chả có vốn liếng gì cả.” Hạ Lan Phiêu khẽ thở dài, nhìn thẳng vào mắt Tiêu Mặc: “Thế nhưng, ngươi cũng hy vọng liên minh cùng ta, phải không? Hơn nữa, hình như ta cũng có thứ ngươi muốn. Nếu như lần này hợp tác vui vẻ, ta có thể suy xét việc giao dịch với ngươi lần nữa đấy.”

Hạ Lan Phiêu cố ý lấy thứ Tiêu Mặc rất muốn có tăng thêm lợi thế đàm phán cho mình, nhưng nàng cũng hiểu nói vậy không khác gì bảo hổ lột da. Thời gian, tựa như dừng lại. Tiêu Mặc và Hạ Lan Phiêu cùng nhìn nhau chăm chú, phán đoán ý nghĩ thực sự của đối phương, giằng co nhau. Cuối cùng, Tiêu Mặc mỉm cười: “Được, Trẫm đồng ý với ngươi.”

Hừ, cuối cùng cũng thắng được một trận. Vậy là, mạng nhỏ của nàng và Hạc Minh hẳn đã được bảo toàn.

“Người rất thông minh, lấy cái đồ vật kia coi như ‘hợp tác’ lần sau làm lợi thế. Nên là, nếu người chết trong đợt giao dịch lần này, ta sẽ vĩnh viễn không lấy được thứ ấy... Hạ Lan Phiêu, người thông minh hơn nhiều so với tưởng tượng của Trầm. Nếu như người không phải con gái của Hạ Lan Thụy, có lẽ Trầm sẽ cân nhắc cho người làm một hoàng hậu danh xứng với thực.”

Tiêu Mặc vừa nói xong, trong mắt đột nhiên ánh lên vẻ tiếc hận. Có điều, sự tiếc hận của hắn trong chớp mắt đã biến mất. Hắn xuôi theo chân bông nhìn da thịt trắng nõn phơi bày ra ngoài của Hạ Lan Phiêu, nhìn dấu hôn đỏ sậm trên người cô, nhớ tới hồi hoan ái chưa kịp hoàn thành ban nãy, mỉm cười đầy hàm ý. Dưới cái nhìn chăm chăm của hắn, Hạ Lan Phiêu cảm giác như bản thân đang bị lột trần, nhục nhã đến tột cùng. Cô hung hăng trừng mắt nhìn Tiêu Mặc, gằn như nghiền răng nghiền lợi nói: “Vậy thì, Hoàng thượng có thể rời đi hay chẳng?”

“Được.” Tiêu Mặc sáng khoái chấp nhận: “Có điều, mọi người đều biết Trầm tới Phượng Minh cung, nếu cứ thế rời đi, họ sẽ nghi ngờ.”

“Vậy người muốn thế nào?”

Muốn ở đây, tất cả cùng chơi 3P? = =#

“Nếu không muốn bọn người bên ngoài nảy sinh nghi ngờ, lựa chọn tốt nhất, là đêm nay Trầm qua đêm ở chỗ người. Đương nhiên, người cũng có thể phản đối, nhưng làm vậy hậu quả sẽ là Hạ Lan Thụy sinh nghi, không có lợi với việc hợp tác của chúng ta. Người là một phụ nữ thông minh, hẳn là hiểu được nên lựa chọn thế nào, đúng không?”

“Nếu ta nói ‘không’ thì sao?”

“Vậy chỉ còn lựa chọn thứ hai. Trầm bắt gặp người và gian phu thông dâm, dứt khoát phẩy tay áo bỏ đi, phạt người cầm tước ở Phượng Minh cung, nhân tiện tranh thủ đàm phán chút điều kiện thuận lợi với Hạ Lan Thụy.”

“Chọn cái thứ hai vậy.” Hạ Lan Phiêu lập tức nói: “Dù sao ta đã sớm chẳng còn danh tiếng gì rồi, làm xấu thêm chút nữa cũng chả sao.”

“Thật sao?” Tiêu Mặc cười mà như không: “Hoàng hậu cũng không ngại chịu nghiêm phạt lần nữa chứ.”

“Người định làm gì?” Hạ Lan Phiêu nuốt nuốt nước miếng.

“Lần trước là ba mươi roi, lần này... làm bốn mươi đi.”

“Hoàng thượng ngài đừng đi, thần thiếp thật sự rất nhớ mong ngài. Nếu lão gia ngài không ngại, chúng ta tiện thể ngủ chung đi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Lan Phiêu nhăn thành cái bánh bao, nhưng ngoài miệng lại nói lời dối trá vô cùng, vẻ mặt nịnh nọt giống như chó con. Tiêu Mặc nhìn cô, cười ha hả: “Hoàng hậu lúc nào cũng rất thức thời. Vậy thì, ngủ chung đi.”

“Ta không ý kiến.” Hạc Minh mỉm cười mở miệng: “Chỉ cần chỗ để ngủ, dưỡng thương là được.”

Vì vậy, ba người vừa nãy còn giương cung bạt kiếm tạm thời hợp thành liên minh. Hạc Minh tập trung vào mục đích riêng là lau rửa vết thương, còn Tiêu Mặc mắt lạnh nhìn Hạ Lan Phiêu chạy tới chạy lui trong cung, không biết cô lại định làm cái gì.

“Vậy chỉ đành thiệt thòi cho Hoàng thượng ngủ trên mặt đất rồi.” Hạ Lan Phiêu vui vẻ lấy ra vài cái chăn đệm dày: “Ban đêm rất lạnh, Hoàng thượng chú ý thân thể.”

“Hô? Điều gì khiến Hoàng hậu cho rằng Trẫm sẽ ngủ trên mặt đất, nhường giường cho các người?”

“Các” người? Tại sao phải thêm một chữ “các”? Được rồi, chắc chắn Tiêu Mặc tưởng là nàng muốn ngủ cùng Hạc Minh... Thật ra, nàng đang định bảo họ cùng ngủ trên mặt đất...

“Phượng Minh cung là của ta, Hoàng thượng là khách, phải nghe theo sự sắp xếp của chủ nhân chứ.” Hạ Lan Phiêu nghiêm mặt.

Hừ, bà đây cứ nhất định dây dưa với người đấy. Trước kia ta sợ người, nhưng bây giờ ta đang là đối tác, đối tác. Nói cách khác, chúng ta là hai con châu chấu trên cùng một sợi dây, ta mà gặp chuyện không may người cũng đừng mong sống yên. Ta không sợ người

“Cả hoàng cung đều là của Trẫm. Trẫm sẽ không ngủ dưới sàn.” Tiêu Mặc bình tĩnh nói, nhưng vẻ mặt đã càng lúc càng lạnh lùng.

“Ta là phụ nữ, người phải nhường ta...”

“Nhường người và gian phu làm trò trước mặt Trẫm... Hạ Lan Phiêu, hình như người đánh giá quá cao tính nhẫn nại của Trẫm rồi. Trẫm đã nói, khi nào người đi tìm nam sủng lần thứ ba, hủy hoại tôn nghiêm của Trẫm, Trẫm sẽ ban cho người hai mươi gã đàn ông.”

Tiếng nói của Tiêu Mặc không lớn, nhưng hàm ý đe dọa trong đó khiến cho Hạ Lan Phiêu không rét mà run. Hạ Lan Phiêu ngơ ngác nhìn Tiêu Mặc, thấy vẻ mặt hãn nghiêm nghị lạnh lùng, tin tưởng lời hãn nói tuyệt đối không phải do nhất thời xúc động. Nàng khó khăn nuốt nước miếng, lắp bắp giải thích: “Cái đấy, ta và hãn thật sự không có gì...”

“Bỏ đi, Trẫm không muốn biết. Người, muốn ngủ ở đâu thì ngủ, Trẫm và hoàng hậu ngủ ở giường.”

Tiêu Mặc nói xong, bắt ngờ ôm lấy Hạ Lan Phiêu đi lên giường trước mặt Hạc Minh. Hạc Minh còn đang mỉm cười, nhưng sắc mặt càng ngày càng tái nhợt. Hạ Lan Phiêu bắt đắ dĩ nhấn cho gã một ánh mắt “yên tâm”, mắt nhìn

mũi, mũi nhìn tim, nằm ở bên cạnh Tiêu Mặc không hề nhúc nhích. Vốn cô còn tưởng Tiêu Mặc định làm gì đó, nhưng Tiêu Mặc ôm cô vào lòng, ngủ.

Cánh tay Tiêu Mặc rất cường tráng, bắp thịt nổi rõ ràng, mạch máu có màu xanh nhạt. Cánh tay hắn đè chặt lên ngực Hạ Lan Phiêu, gần như ép nàng tới nổi hộc máu, hô hấp cũng không thông. Nàng tính thử xoay người, cười làm lành nói: “Này, có thể buông tay ra không...”

“Không thể.” Tiêu Mặc nói đơn giản.

“Ôi.”

MD *Mẹ kiếp*, cái đồ bạo quân, cái đồ bạo quyền. Vợ kịch “Ác ma bên người” đang được tái hiện chân thật này. Hiện giờ, đang có một ác ma đang ngủ bên người nàng. Còn nàng thì, không thể làm gì cả, chỉ có thể phục tùng... Ngủ, ngủ đi thì không còn chuyện gì nữa rồi, chuyện gì cũng coi như không hết...

Hạ Lan Phiêu nghĩ tới đây, cố gắng ngủ. Vì vậy, thật sự thiếp đi.

Giác ngủ này, nàng ngủ rất khó chịu, muốn tỉnh dậy, nhưng làm thế nào cũng không tỉnh được. Người con gái giống như con mèo con cuộn mình trong lòng Tiêu Mặc, về mặt dựa dẫm.

“Nữ nhân vô dụng.”

Tiêu Mặc nói xong, đâm một đao vào bụng nàng. Đau quá, cơ thể thật đau, tâm hồn thật đau, nỗi đau bị phản bội, bị vứt bỏ, thoát cái đã xâm nhập toàn thân. Cho dù biết rõ chỉ là trong mơ, nhưng cơ thể Hạ Lan Phiêu vẫn không tự kìm hãm được mà run lẩy bẩy. Hàng nước mắt trong suốt, từ từ chảy xuôi theo gương mặt nàng, dường như nàng nghe được có người đang gọi tên mình giữa cơn mịt mùng.

“Dậy, dậy.... Nếu không dậy, ta sẽ cởi quần áo người đó. Một, hai...”

Vì vậy, ý thức Hạ Lan Phiêu khôi phục trong nháy mắt. Cô khó khăn mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của Hạc Minh chỉ cách cô có 0.1 centimet. Cô thét lên một tiếng kinh hãi, theo bản năng vung tay tát vào khuôn mặt kia, nhưng đã bị Hạc Minh nhẹ nhàng nắm tay.”Tiểu Hạ Lan, cuối cùng cô cũng tỉnh rồi.”

Hạc Minh nhẹ nhàng ôm cô, lồng ngực ấm áp khiến người ta cảm thấy an toàn: “Cô hôn mê ba ngày rồi.”

“Ba ngày? Sao có thể!”

“Cô phát sốt, sốt rất nghiêm trọng.”

“Tiêu Mặc đâu?”

“Hắn đi rồi.”

“Cứ thế mà bỏ qua cho người?”

“Là bỏ qua cho ‘chúng ta’.” Hạc Minh cường điệu: “Gã nam nhân ấy, đúng là vương giả trời sinh. Nhưng mà, ta sẽ không cho hắn cơ hội lừa dối ta lần nữa.”

Hạc Minh khẽ thở dài, trên mặt là vẻ cô đơn hiem thấy và... ý chí chiến đấu. Trong con mắt xéch hẹp dài của gã tràn đầy thứ cảm xúc mà Hạ Lan Phiêu không thể hiểu, cũng không muốn biết.

“Người đồng ý với hắn việc gì?” Trực giác Hạ Lan Phiêu nói cho nàng biết Tiêu Mặc không phải kẻ tốt bụng như vậy: “Là không ám sát hắn nữa sao?”

“Là... Bí mật.”

Nhìn vẻ mặt của Hạc Minh khiến người ta không tự chủ được muốn đánh, tay Hạ Lan Phiêu hơi giật giật. Cô ngồi dậy, bình tĩnh nhìn Hạc Minh: “Được, bây giờ nên bàn đến vấn đề của hai ta? Tình huống lúc ấy, âm thầm không lên tiếng tốt hơn nhiều so với lao tới chọi chết.”

Hạ Lan Phiêu hỏi rất nhiều câu, cái nào cũng gay gắt.

Được rồi, tôi biết câu hỏi của tôi rất ngu ngốc rất ngớ ngẩn, nhưng anh có thể đừng ôm bụng cười ha hả được không? Lại còn cười lâu thế nữa!

“Cười đủ chưa!” Hạ Lan Phiêu tức giận nhìn Hạc Minh.

“Đủ rồi.” Hạc Minh nghiêm mặt: “Cô yên tâm, cô chưa đánh gục gã hoàng đế kia, hắn vẫn còn trong sạch.”

...

Mặc dù Hạc Minh nói nghe có vẻ không được tự nhiên, nhưng Hạ Lan Phiêu vẫn khẽ thở phào nhẹ nhõm. Hạc Minh nhìn Hạ Lan Phiêu. Khe khẽ thở dài, dùng thứ ánh mắt kỳ quái nhìn nàng: “Tiểu Hạ Lan, cảm ơn cô đã cứu ta. Nhưng dù là như vậy, ước định của chúng ta vẫn sẽ không thay đổi. Ta chỉ bảo vệ cô một năm, ba tháng sau, cô không còn là chủ nhân của ta, sống chết của cô cũng không còn liên quan đến ta. Còn ta, phải giết cô bằng mọi cách.”

Gì á? Mới vừa rồi vẫn còn một bộ thâm tình chân thành, vì cái quái gì mà phải giết nàng? Nàng đắc tội hắn chỗ nào vậy?

“Vì... Vì sao?” Hạ Lan Phiêu trở mắt ghen hòng hỏi.

“Trí nhớ của Tiểu Hạ Lan kém quá đi à. Người ta dẫu sao cũng mang danh đệ nhất sát thủ, lại bị tiểu Hạ Lan ám toán, trong lòng người ta đương nhiên rất khổ sở rất cô đơn, rất muốn trả thù đó nhưng mà, nếu đồng ý với tiểu Hạ Lan sẽ bảo vệ cô một năm, ta sẽ làm việc nghiêm chỉnh. Tiểu Hạ Lan, cô nhất định phải quý trọng ba tháng cuối cùng nha cô cũng biết ai đắc tội ta có cái kết cục gì rồi đây à “

Hạc Minh mỉm cười đầy ngây thơ, vậy mà Hạ Lan Phiêu lại thấy toàn thân rét lạnh. Nàng thần thờ nhìn khuôn mặt đẹp đẽ của Hạc Minh, con tim nặng trĩu sắp không thở nổi.

Được rồi, trừ việc có một người cha muốn mưu phản, có một ông chồng phúc hắc, có một số nam sủng, Hạ Lan Phiêu lão nhân gia ngài còn mạo phạm cả sát thủ. Nhìn vào thân thủ của Hạc Minh khi ám sát Tiêu Mặc, chắc chắn là một cao thủ, thế thì sao nàng lại ép được gã làm nam sủng của nàng? Lại còn giao hẹn với gã một năm sau có thể báo thù thỏa thích? Chẳng lẽ nàng ấy đã đoán chắc là nàng sẽ xuyên qua đây, cố tình gây họa? MD.

Hạ Lan Phiêu tâm trạng khó chịu, nặng nề nhìn Hạc Minh, còn kẻ đó thì vô nhẹ sau vai nàng: “Đừng sợ mà. Dù sao vẫn còn ba tháng, hưởng thụ cho hết cuộc sống nhé. Còn nữa, ta phải đi rồi.”

“Tại sao?”

“Luyến tiếc ta sao?” Hạc Minh cười khê: “Vết thương của ta đã không còn đáng ngại. Mặc dù công lực chưa khôi phục, nhưng hoàng đế đồng ý thả ta ra khỏi cung tự mình điều dưỡng, cho nên tạm thời ta vẫn an toàn.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó, hẹn gặp lại nghen “

Hạc Minh vừa nói, vô cùng nhanh nhẹn thoải mái đi ra khỏi cung, nhưng Hạ Lan Phiêu tay lạnh mắt lệ đã bắt được hắn. Nàng ổn định tâm tình, cười làm lành nói: “Này, mặc kệ sau này thế nào, giờ ta vẫn đang là chủ nhân của ngươi của ngươi phải không.”

“Ừm.” Hạc Minh miễn cưỡng đáp lại.

“Thế nên là, nếu có chuyện xảy ra, ngươi sẽ cứu ta, đúng không.”

“Theo lý là vậy.”

“Nếu như đúng lúc ta gặp chuyện không may ngươi lại không có bên người ta thì sao?”

“Vậy thì tiểu Hạ Lan đành phải tự chịu xui xẻo rồi.” Hạc Minh cười rất vô tội.

Sau khi trải qua một loạt chuyện lạ kỳ mà người khác không thể nào tưởng tượng nổi, Hạ Lan Phiêu hoàn toàn suy sụp. Hạc Minh tay chân luống cuống nhìn Hạ Lan Phiêu, định làm vẻ mặt nghiêm khắc, nhưng lại phát hiện hắn không thể nào nhẫn tâm nổi. Vì vậy, hắn chỉ có thể chần chừ nói: “Cô... Cô đừng khóc nữa! Hạ Lan Phiêu, cô lại chơi trò gì đó? Muốn trêu đùa ta hả?”

Trêu đùa cái cụ tổ nhà ngươi! Hu hu hu... Sao nàng lại xui xẻo thế này? 卍卍 Đang làm một công chức nhỏ rất tốt, vốn dĩ định dành dụm ít tiền gửi tiết kiệm

mua một căn hộ, cưới một ông chồng bình thường, sinh ra một cục cưng đáng yêu, nhưng bây giờ, hết cả rồi... Ai cũng bảo xuyên không là tốt, tốt cái rắm! Ở trong cái thế giới không tivi không điều hòa này, còn phải chịu đựng tội lỗi mà người nữ nhân kia gây ra! Nàng đây đã trêu ai chọc ai? Nàng... muốn về nhà...

Hạ Lan Phiêu nghĩ, nhưng không dám nói gì, chỉ càng khóc to hơn. Hạc Minh nhìn nàng chăm chú, nhẹ nhàng thở dài, bắt chọt ôm nàng vào lòng. Cái ôm của hắn, nồng đượm hương hoa và hơi ấm, khiến Hạ Lan Phiêu thất thần. Hạc Minh nhẹ nhàng chạm môi lên môi nàng, lấy từ trong ngực ra một chiếc còi đặt vào tay nàng: “Thứ này, có thể tìm được ta. Dù khoảng cách xa bao nhiêu, ta cũng có thể nghe được tiếng còi. Nhưng chỉ được sử dụng một lần, nhiều hơn là ta mặc kệ.”

“Có thật không?” Hạ Lan Phiêu rung rung nước mắt nhìn chăm chăm chiếc còi trong tay: “Hơn hai lần có được không? Còn nữa, trước khi người tới ta đã chết mất rồi thì làm thế nào?”

“Vậy thì cô đúng là xui xẻo rồi.” Hạc Minh điềm nhiên nói.

...

“Tóm lại, giữ cho kỹ, đã mất đi là không bù lại được đâu. Tiểu Hạ Lan, ta có việc phải làm, nhưng ba tháng tới ta vẫn sẽ âm thầm bảo vệ cô. Nếu như thật sự gặp nguy hiểm không thể tránh khỏi, thì cứ tìm ta. Đương nhiên, cô cũng phải trả cái giá tương ứng ~~ cuối cùng, ta xin khuyên cô một câu Trượng phu của cô rất đáng sợ, cô nhất thiết không được để bề ngoài của hắn mê hoặc, càng không được động tâm với hắn. Bằng không, cô sẽ chết mà không có chỗ chôn.”

Hạc Minh vừa cười vừa nói, khẽ hôn lên môi Hạ Lan Phiêu rồi xoay người rời đi. Gã cứ đi dứt khoát như thế, không chút nào quyến luyến. Hạ Lan Phiêu thần thờ bỏ chiếc còi vào túi áo bên người, sau đó ngồi trước cửa sổ ngắm người. Nàng cũng không biết bản thân ngồi mất bao lâu, cuối cùng hét to về phía ngoài cửa: “Tử Vi, ta dậy rồi. Mà này, ta đói bụng.”

“Nương nương, cuối cùng người cũng chịu gặp Tử Vi rồi? Hoàng thượng nói người không khỏe trong người, cũng không muốn gặp bất kỳ ai, hu hu hu...”

Trong Phượng Minh cung, Tử Vi hầu hạ Hạ Lan Phiêu ăn cơm, đồng thời huyền thuyên không dứt, liên tục hỏi tiến triển giữa nàng và Tiêu Mặc. Hạ Lan Phiêu thì ngoác mồm và thức ăn, thi thoảng có kể qua quýt, nhưng đến cùng vẫn không để thị nữ thân cận biết được thông tin nào có giá trị. Nàng lặng lẽ lấy chiếc còi ra ngắm nghía, chiếc còi dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng mờ nhạt...

Chuyện Tiêu Mặc bị ám sát, giống như ném hòn đá xuống vực thẳm, không gây ra chút sóng gió nào giữa chốn cung đình tĩnh lặng. Lúc này, điều mà mọi người quan tâm hơn chính là hoàng đế cuối cùng cũng qua đêm ở Phượng Minh cung, mà hoàng hậu đã ba ngày không thể rời giường...

Một cuộc kịch tình mãnh liệt nhường nào! Hoàng đế chắc hẳn rất tuyệt! Có điều, thật uổng phí khi để cho ả đàn bà ô danh kia được hời...

Sau khi Hạ Lan Phiêu tỉnh lại không lâu thì hay tin lệnh cấm túc nàng đã được hủy bỏ. Khi thái giám tuyên chỉ cười tủm tỉm chờ được ban thưởng, Hạ Lan Phiêu vẫn ngỡ ngàng nhìn hấn, dường như không thể tin. Tử Vi thấy thế, vội vàng nhét vào tay thái giám một đĩnh bạc lớn, bày tỏ cảm xúc vui mừng của Hoàng hậu nương nương, thái giám mới đen mặt rời đi.

Thực ra, Hạ Lan Phiêu cũng không vui sướng mấy với quyết định này của Tiêu Mặc. Dường như ru rú một chỗ đã nghiện, đôi mắt với sự tự do bất chợt có chút bối rối. Nàng vẫn thường ngoan ngoãn trốn tọt trong Phượng Minh cung, rất ít khi ra ngoài đi dạo, cố tránh mọi cơ hội tiếp xúc cùng Tiêu Mặc. Thế nhưng, dù thế nào, vận mệnh dường như không chịu buông tha nàng...

Đêm khuya.

Hạ Lan Phiêu đang đắm chìm trong giấc mơ, đột nhiên cảm thấy cổ mát lạnh. Nàng vội vàng mở mắt, đã thấy một người mặc trang phục cung nữ đứng bên giường, đang cầm dao nhắm ngay cổ nàng.

“Cô... Cô làm gì?”

” Tính cảnh giác của tiểu thư đúng là càng ngày càng kém rồi. Nếu như Hồng Nhan là thích khách, tiểu thư đã sớm mất mạng.” Người phụ nữ vừa nói vừa cười lạnh.

Cung nữ tên gọi Hồng Nhan thoạt nhìn ước chừng ba mươi tuổi, dung mạo không có vẻ thanh lệ đoan trang như Tử Vi, nhưng lại ẩn chứa vẻ đẹp khác, mặn mà kiêu sa. Hạ Lan Phiêu biết nữ nhân này chắc có quen biết với nàng, dò hỏi: “Có thể lấy dao ra không?”

“Có thể.” Hồng Nhan sáng khoát thu dao về, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Đại thiếu gia đã chết.”

“Cái gì?”

“Con trưởng của lão gia, huynh trưởng của cô, người thừa kế của nhà Hạ Lan đã chết.”

“Sao lại chết?” Hạ Lan Phiêu kinh ngạc hỏi.

“Quan phủ nói là vì tranh giành tình nhân với người ta ở thanh lâu nên mới chết, nhưng ta đã xem vết thương của thiếu gia... Vết thương kiểu này, chắc chắn chỉ sát thủ đã qua huấn luyện mới có thể gây ra, không thể do khách làng chơi làm.”

“Vậy là kẻ địch báo thù?”

“Kẻ địch?” Hồng Nhan cười, điệu cười thâm lương mà kiêu ngạo: “Cả Đại Chu, ngoại trừ hấn ra, không có bất kỳ ai dám mảy may động chạm đến nhà Hạ Lan! Còn hấn, nhờ lão gia nâng đỡ mới có thể leo lên ngôi vị hoàng đế, bây giờ vậy cánh mạnh rồi, liền vọng tưởng đá văng nhà Hạ Lan đi! Đó là chuyện tuyệt đối không thể thực hiện được! Không có bất kỳ kẻ nào đấu lại lão gia!”

“Đúng đúng đúng, phụ thân là thiên hạ đệ nhất.” Hạ Lan Phiêu vội vàng chân chó nịnh nọt một xú: “Vây hôm nay nguoi đến là vì...”

“Trong vòng ba tháng, mang thai con của kẻ đó. Sau đó, lão gia sẽ... Bức vua thoái vị.”

Hồng Nhan lạnh lùng nói ra những từ đại nghịch bất đạo, mà chữ “mang thai” cứ quanh quẩn trong lỗ tai Hạ Lan Phiêu. Cô chỉ cảm thấy cổ họng đắng ngắt, khó khăn nói:

“Không thể khởi binh làm phản trực tiếp được à?”

Làm phản đi, làm phản đi! Dù sao nàng cũng đã ngứa mắt gã hoàng đế kia từ lâu. Các người thích liêu thế nào thì liêu thế ấy, tốt nhất là để cho hai bên cùng thiệt hại.

“Không được. Nếu cứ thế này khởi binh, danh bất chính ngôn bất thuận, việc xử lý sau này cũng sẽ rất rắc rối. Tóm lại, chúng ta phải ra tay với hắn trước để nắm giữ tiên cơ. Trong vòng ba tháng, mang thai con hắn, đến lúc đó hắn sẽ không còn giá trị lợi dụng. Tân hoàng đế sẽ là con cháu nhà Hạ Lan, lão gia vẫn làm đại thân phụ chính, còn cô, sẽ là thái hậu tôn quý. Tiểu thư, cô nhất định phải nắm chắc thời cơ, nếu không có thể sẽ quá muộn!”

“Vây, nếu như ta không thể mang thai trong vòng ba tháng, hoặc là mang thai một bé gái thì sao?”

“Nếu mang thai con gái, là chuyện hết sức nhỏ chỉ cần lén tráo đổi thái tử là xong. Nhưng nếu như cô không có mang... Cô sẽ chết. Còn chết rất thảm.”

Ngươi cũng hạ độc?

Hồng Nhan lạnh lùng cười, còn Hạ Lan Phiêu đã thấy đứng ngồi không yên. Nàng gắng hết sức ổn định lại tâm tình, ngượng ngùng cười nói:

“Không phải ta không muốn mang thai, nhưng có thể mang thai trong thời gian ngắn như thế hay không còn phải dựa vào ý trời. Còn nữa, hoàng đế cũng không thích nghỉ lại chỗ ta, dù sao vẫn không thể hồng hạnh vượt tường. Có lẽ thật sự nên cân nhắc chuyện tìm nam nhân khác... Hoặc là, giả vờ mang thai cũng được đó chứ! Phụ thân thế lực lớn như vậy, muốn không chế thái y không hề khó.”

“Tiểu thư dường như đã thông minh sáng suốt hơn xưa. Nhưng mà không được.”

“Hả?”

“Viện phán trong Thái y viện vốn là lão già bên người Tiên đế, vẫn chưa nằm trong tầm khống chế của lão gia. Nếu như giả vờ mang thai, rất khó giấu diếm được lão ta, chỉ đành dính phải tội khi quân. Còn chuyện tìm nam nhân khác...” Trên khuôn mặt Hồng Nhan đột nhiên tràn đầy vẻ khinh thường

“Hình như tiểu thư quên mất, các hoàng tử triều Đại Chu đều phải vượt qua một đợt cúng tế nghiệm chứng huyết thống thuần chủng, Đại Chu tuyệt đối

không cho phép người ngoài kế thừa ngôi vị hoàng đế. Trong ba tháng này, cô có thể dụ dỗ hẳn đến tẩm cung của cô, cũng có thể dùng lọ thuốc này chỉ cần hạ lên thức ăn hoặc trong nước trà, hẳn nhất định sẽ chết mê chết mệt cô.”

Hồng Nhan vừa nói, vừa đưa cho Hạ Lan Phiêu một cái bình nhỏ màu đỏ sậm. Hạ Lan Phiêu nhìn chiếc bình nhỏ trong tay, cảm giác nó đỏ đến bỏng cả tay: “Nhất thiết phải làm vậy à?”

“Phải.”

“Nhưng mà.....” Hạ Lan Phiêu lưỡng lự một lát, cuối cùng quyết định ăn ngay nói thật: “Tiêu Mặc cho ta ăn một loại thuốc, ba tháng sau cũng phát tác. Nếu như không có giải dược, ta sẽ chết.”

“Cái đó không thành vấn đề.” Hồng Nhan nói đơn giản: “Lão gia có một gã trợ thủ cực giỏi về dụng độc, bất kể là loại kỳ độc gì cũng có thể giải. Còn nữa... độc hoàng đế cho cô thời hạn phát tác là ba tháng, nhưng độc mà lão gia hạ thời hạn phát tác là ngay hôm nay.”

Hồng Nhan cười nhả nhặn với Hạ Lan Phiêu, nhưng trông nét mặt có sự hả hê rõ ràng. Hạ Lan Phiêu ngẩn ra, đột nhiên cảm thấy ngực đau nhói, sau đó cả người tựa như bị xé rách. Nàng cảm giác như có vô số cây trâm đang đâm vào thân thể mình, lại cảm thấy như có vô số lưỡi dao đang cắt từng nhát từng nhát lên da thịt, đau đớn tột cùng. Hạ Lan Phiêu đau đớn khom lưng, còn Hồng Nhan thì lạnh lùng nhìn nàng.

“Lẽ nào đến tận hôm nay tiểu thư vẫn chưa quen với độc tính của thánh thủy sao? Hay phải nói là, tiểu thư đã quên mất thân phận của mình, quên mất sứ mệnh của mình?”

“Ta... Ta không quên...”

“Trong ba tháng, mang thai. Bằng không, tiểu thư sẽ không nhận được giải dược, toàn thân sẽ nát rữa mà chết. Tử Vi, cũng sẽ chết. Cáo tử.”

Hồng Nhan vừa nói, vừa ném vào trong tay Hạ Lan Phiêu một viên thuốc màu đen, sau đó liền biến mất.

Đau đớn, đau đớn như bị xé rách, đau đớn làm người ta không thở nổi. Không hề nghi ngờ hiệu lực của viên thuốc, Hạ Lan Phiêu vội vàng nắm lấy nó thả vào trong miệng. Vị thuốc đắng chát trong nháy mắt tràn ngập khoang miệng, đau đớn cuối cùng giảm đi một chút. Phía sau lưng nàng đã đâm dĩa mô hôi, lạnh ngắt khiến người khó chịu. Hạ Lan Phiêu gắng gượng đứng lên, định sai Tử Vi chuẩn bị nước tắm rửa cho mình, đã thấy Tử Vi đau đớn vật lộn ở trong phòng.

“Tử Vi?”

Hạ Lan Phiêu ngỡ ngàng nhìn Tử Vi đau đớn cuộn chặt mình lại, nhẹ nhàng nắm bàn tay lạnh như băng của cô. Cả người Tử Vi run lên, chặt vật nhìn Hạ Lan Phiêu, mỉm cười khó khăn: “Nương nương, nô tỳ không sao.”

“Rốt cuộc ngươi bị làm sao vậy?”

“Chỉ là độc phát thôi... Nương nương yên tâm, chỉ cần nhẫn nhịn chịu đựng là sẽ qua. Chỉ cần, chịu đựng..... một chút...”

Điều cười của Tử Vi tươi đẹp như thế, nhưng Hạ Lan Phiêu chỉ cảm thấy tính mạng của nàng ấy đang rời đi từng chút một. Nàng ôm chặt lấy Tử Vi, còn Tử Vi vẫn tiếp tục mỉm cười:

“Nương nương, chắc chắn nô tỳ có thể chịu đựng được. Mỗi tháng đều phát tác vài lần, nương nương có thể chịu, Tử Vi cũng có thể chịu.”

“Mỗi tháng... Phát tác?”

“Đúng vậy. Nếu không có giải dược của thánh thủy, chỉ cần phát tác hai lần thế này sẽ chết. Tử Vi đã phát tác một lần rồi, khoảng cách với lần sau hẳn là không còn xa nữa... Cũng có thể, hôm nay sẽ chết...”

Tử Vi khó khăn mỉm cười, khó khăn hít thở, dường như chỉ một giây nữa sẽ chết đi.

“Tức là...”

“Hiểu rồi. Tử Vi, ta sẽ không để cho ngươi chết. Ngươi nhất định phải kiên cường sống sót.”

Cả đêm, Hạ Lan Phiêu canh giữ bên giường Tử Vi. Nàng nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc nhễ nhại mồ hôi của Tử Vi, nhìn lọ thuốc trong lòng, cuối cùng hạ quyết tâm. Quyết định này, khiến nàng đau đớn đến cùng cực, nhưng nàng không còn lựa chọn nào khác.

“Không ngờ ngày này cũng tới... Ha ha. Dù có trốn tránh, dù cho gắng hết sức để bản thân rời xa mọi chuyện, nhưng ai cho phép ta làm vậy. Trương phu của ta hạ độc ta, phụ thân ta hạ độc ta, mà hai người họ đều muốn giết chết lẫn nhau... Ta là cái gì? Trong lòng họ, ta là cái gì? Một kẻ có thể thỏa mãn mong muốn của họ. Một thứ công cụ phục vụ cho danh vọng? Muốn ta sinh thì sinh, muốn ta chết thì chết? Ta là cái gì!”

Hạ Lan Phiêu cuộn chặt mình lại, âm thầm khóc trong bóng đêm. Nàng sợ hãi như thế, bất lực như thế, nhưng nàng không có lựa chọn nào khác.

Long Khiếu điện.

Trong bể nước nóng làm từ ngọc trắng mờ cừu, một thân hình cao lớn đang ngâm mình trong nước. Tiêu Mặc để mái tóc đen tuyền lay động trong làn nước, nhắm mắt lại hưởng thụ nước suối ấm áp, cũng hưởng thụ sự dễ chịu hiếm có.

Ba ngày trước, hắc phái sát thủ giết chết Hạ Lan Lâm - con trai cả của Hạ Lan Thụy, gã quý công tử nhìn vào thì tưởng gầy gò yếu ớt nhưng không việc ác nào không làm. Nơi Hạ Lan Lâm chết, là thanh lâu hắc thường đến nhất, thủ pháp dứt khoát, ngay cả quan phủ cũng không hề hoài nghi. Tuy vậy, hắc biết lão cáo già Hạ Lan Thụy kia chắc chắn biết được là hắc ra tay. Chắc chắn.

Thật thú vị. Hạ Lan Thụy hắc sẽ rất tức giận, hắc là sẽ ra tay với hắc. Không biết sẽ là ám sát, hay là trực tiếp khởi binh? Biết đâu, cuối cùng sẽ không nhìn được mà đi ngược lại lời thề, giết chết hắc. Tiêu Mặc thâm nghĩ.

“Hoàng thượng.” Một cung nữ nào đó sợ hãi dừng lại bên người Tiêu Mặc, hai con mắt gần như không dám mở.

“Hừm?”

“Hoàng hậu nương nương cầu kiến.”

“Nàng?” Tiêu Mặc ngẩn ra, từ trong nước đứng dậy: “Được, để nàng vào. Thay quần áo cho Trẫm.”

Thân hình Tiêu Mặc từ từ đứng lên khỏi bể nước nóng, bọt nước bắn ra từ cơ thể cường tráng của hắc, da thịt hắc cũng hơi ửng đỏ vì ngâm trong nước nóng. Cung nữ đỏ mặt lau người cho hắc, choàng long bào vàng cho hắc, nhưng hắc lại xua tay: “Không cần mặc triều phục. Mặc áo ngủ là được rồi.”

“Dạ, Hoàng thượng.”

Khi Hạ Lan Phiêu mang quyết tâm vì nghĩa diệt thân đi đến tâm cung của Tiêu Mặc, trời đã sập tối. Nàng ngoan ngoãn theo sau cung nữ, đi tới tẩm cung của Tiêu Mặc, hít sâu một hơi, đang định quỳ xuống, lại bị một bàn tay to nắm lấy cổ tay.

“Hoàng hậu chớ nên đa lễ. Muộn thế này rồi, không biết hoàng hậu tìm Trẫm có việc quan trọng gì?”

“Thần thiếp... Thần thiếp đến xem Hoàng thượng đã ngủ chưa...”

“Trẫm chưa ngủ.”

“Vậy thì, tiện thể ăn đồ ăn đêm thần thiếp mang đến nhé... Thần thiếp có mang theo bánh đậu xanh, canh hạt sen, đều rất ngon!” Nhưng mà đều hạ được...

“Được. Nếu hoàng hậu đã vất vả tâm sức, Trẫm nhất định phải nếm thử. Thế nhưng, sao hoàng hậu không ngẩng đầu lên cho Trẫm nhìn thử?”

Hả?

Hạ Lan Phiêu ngẩn ra, sau đó cằm dưới của nàng đã bị nắm, đầu cũng bị bắt buộc ngẩng lên. Trong khoảnh khắc ngẩng đầu, nàng ngơ ngác nhìn nam nhân trước mặt mình, gần như quên cả hít thở.

Hắn... là Tiêu Mặc? Là tên ác quỷ Tiêu Mặc kia? Vì cái khi gì mà hắn có thể đẹp trai đến thế này? ㄟ_ㄟ

Tiêu Mặc ở trước mặt nàng rõ ràng là vừa mới tắm xong, tóc vẫn còn ướt. Làn da trắng nõn của hắn do mới tắm xong mà thoáng ửng đỏ, sắc mặt tựa như trái táo trắng trẻo khỏe khoắn. Trường bào màu đen làm cho nước da hắn càng có vẻ trắng nõn hơn, mà khuôn mặt bình thản, bờ môi mỏng, khuôn ngực để trần một nửa khiến hắn trông thật mê người. Hạ Lan Phiêu tròn mắt há mồm nhìn hắn, nhìn phu quân trên danh nghĩa của mình, quên luôn cả ngón tay hắn đang nắm khuôn mặt tròn trĩnh của mình.

“Hoàng hậu?” Giọng điệu hoài nghi, có mùi nguy hiểm.

“Hoàng thượng ngài thật đẹp trai. Không không, ý thần thiếp là...”

“Ăn cơm đi. Trẫm đói bụng.” Tiêu Mặc bắt chọt buông tay ra.

Tiêu Mặc chống một bên đầu, không nói lời nào nhìn Hạ Lan Phiêu đỏ mặt, hai tay run rẩy đặt từng món lót dạ trong hộp thức ăn lên bàn, trong mắt chất đầy những cảm xúc mơ hồ. Hạ Lan Phiêu cố kiềm chế tâm trạng hoảng loạn của mình, lấy ra một cái bánh đậu xanh đưa đến bên môi Tiêu Mặc, cười nịnh nọt nói: “Hoàng thượng, xin mời nếm thử bánh đậu xanh.”

“Không vội.”

Tiêu Mặc đột nhiên vươn một tay kéo Hạ Lan Phiêu vào lòng. Hạ Lan Phiêu không thể ngờ sẽ xảy ra chuyện này, nhất thời chưa kịp đứng vững, thì đã ngồi vững vàng trên đùi Tiêu Mặc. Tiếp xúc gần gũi với Tiêu Mặc như thế này khiến cho con tim nàng như sắp nhảy vọt ra ngoài, còn Tiêu Mặc nhẹ nhàng hôn lên cổ nàng: “So với bánh đậu xanh, Trẫm còn muốn ăn hoàng hậu hơn đây.”

Ăn cái đầu quý nhà ngươi! Đừng có giở cái trò hù dọa trẻ con! Tuy, khụ, là ta chủ động đến quyền rũ ngươi...

“Hoàng hậu cuối cùng cũng không thể chờ đợi được, đúng không?” Tiêu Mặc cười khê cần lên vành tai Hạ Lan Phiêu: “Nếu thế, Trẫm nhất định sẽ thỏa mãn ngươi. Ăn một miếng bánh đậu xanh, nào.”

Tiêu Mặc nói xong, bất ngờ đặt chiếc bánh đậu xanh biếc thơm ngon lên môi Hạ Lan Phiêu, vẻ mặt yêu chiều. Hạ Lan Phiêu ngẩn ra, không cách nào động mồm vào cái bánh đậu xanh đã bị hạ được, đành phải ngượng ngùng cười: “Cái này vốn là thần thiếp chuẩn bị cho Hoàng thượng, hay là Hoàng thượng ăn đi.”

“Trẫm thích nhìn ngươi ăn hơn.”

Tiêu Mặc dịu dàng nhìn Hạ Lan Phiêu, nhưng trong mắt tràn đầy sự đe dọa. Cánh tay hắn chặn ngang thắt lưng Hạ Lan Phiêu, trượt trên bắp đùi nàng, phả ra hơi thở nóng hổi quấn quanh lỗ tai nàng.

Có lẽ do mới tắm xong, nhiệt độ cơ thể Tiêu Mặc cao hơn bình thường. Bàn tay to của hắn truyền đến hơi ấm khiến người ta nóng rực, hương sen thơm mát

lại ập tới lần nữa. Đầu tóc phía sau người hấn rối tung, khuôn ngực lộ ra một nửa, con mắt trong suốt, toàn thân mang vẻ quyến rũ, đẹp lạ kỳ biết chừng nào. Khuôn mặt Hạ Lan Phiêu hơi hơi co giật theo bản năng, chỉ cảm thấy không khí xung quanh loảng đi rất nhiều, đến cả hít thở cũng khó khăn.

“Hoàng thượng, thần thiếp đột nhiên thấy hơi khó chịu, thần thiếp muốn về cung trước.”

“Nếu đã tới, thì hãy nán lại lúc nữa. Hoàng hậu không ăn bánh đậu xanh, là bởi vì nó bị hạ thứ gì không nên hạ sao?”

Tiêu Mặc ngấm nghĩa miếng bánh đậu xanh trong tay, cười khanh khách nhìn Hạ Lan Phiêu, tay nắm chặt, hàm ý cảnh cáo trong mắt càng dày đặc hơn. Hạ Lan Phiêu giật mình, vội vàng " a, ực ", một hơi nuốt luôn bánh đậu xanh vào trong bụng, cười nịnh nọt:

“sao có thể chứ? Nếu như thật sự có độc, thần thiếp cũng không dám ăn, nhưng mà không? Hoàng thượng, sắc trời đã tối, thần thiếp không quấy rầy ngài nghỉ ngơi, thần thiếp xin cáo lui.”

Hạ Lan Phiêu đứng lên, vọt ra phía ngoài cửa, chỉ hy vọng có thể nhanh chóng tìm được một nơi nào đó nhờ chỗ bánh đậu xanh chết tiệt kia ra. Song, Tiêu Mặc từ phía sau vòng qua thắt lưng của nàng, ôm chặt nàng vào lòng. Sau lưng Hạ Lan Phiêu dán lên vòm ngực rộng dày của Tiêu Mặc, hai tay Tiêu Mặc lại siết chặt lấy vòng ôm, khiến nàng không cựa quậy được chút nào.

“Hoàng thượng, thần thiếp thấy đầu hơi choáng váng, ngộ nhờ bắt cần nôn lên người ngài thì không hay. “

“Đừng ngại.” Tiêu Mặc cười vô cùng hòa nhã: “Nếu thế, e rằng Trẫm sẽ lại bắt cần chặt đứt tay hoàng hậu, hoặc là bắt cần cho hoàng hậu vài roi.”

A, đe dọa, trần trụi. Đe dọa không hề che giấu! Nhưng mà, nàng cũng chỉ có thể để cho hắn đe dọa, không làm được gì cả... Nóng quá! Chẳng lẽ được hiệu bắt đầu phát tác? Nhất định phải nhanh chóng rời đi!

“Hoàng hậu cảm giác bây giờ thế nào?” Tiêu Mặc mỉm cười nhìn Hạ Lan Phiêu: “Ăn bánh đậu xanh có xuân được, hẳn là bắt đầu phát tác rồi.”

“Ngươi... Ngươi đã biết hết?” Hạ Lan Phiêu hỏi, không thể tin được.

Hạ Lan Phiêu sững sờ nhìn Tiêu Mặc, trong lòng đột nhiên nổi lên một cảm giác sợ hãi khó hiểu. Thời gian trôi qua từng phút một, nàng cảm thấy cơ thể càng ngày càng đuối, ý thức cũng dần dần trở nên mơ hồ. Một luồng nhiệt lan tràn toàn thân, nàng cảm giác như cả người đang bị đốt cháy, chỉ muốn cởi hết quần áo vương vùi.

“Nóng quá...” Hạ Lan Phiêu thấp giọng nỉ non: “Buồn ngủ quá...”

“Nếu muốn ngủ, thì cứ ngủ đi.”

Ngay sau đó, ý thức hoàn toàn mơ hồ.

Trong cơn mộng mị, Hạ Lan Phiêu cảm thấy bầu trời dường như bắt đầu đổ mưa, khiến cho cả người đều ướt sũng; cô rầu rĩ vụn vẹo thân mình, rồi lại cảm giác có một tảng đá to đang đè lên thân thể cô, nặng trĩu khiến cô thở không nổi. Tảng đá này thật làm cho người ta chán ghét, còn có thể mở miệng nói chuyện: “Hạ Lan Phiêu, rốt cuộc ngươi muốn gì?”

“Tôi muốn, rời đi.” Trước khi mất đi ý thức, Hạ Lan Phiêu đờ đẫn nói ra.